

[Formanden.]

3) til medlemmer af tilsynsrådet for statens sindssygehospitalet for tiden fra 1. januar 1949 indtil 31. december 1952:

Folketingsmand Qvist Hansen,
landstingsmand Ravn,
medlem af landstinget, fru Lisbet Hinds-
gaul og
folketingsmand Steen,

4) til medlemmer af Kongeriget Danmarks Hypotekbanks tilsynsråd for tiden fra 1. januar 1949 indtil 31. december 1954:

Landstingsmand Henry Hansen,
folketingsmand Damsgaard,
landstingsmand Malchau og
folketingsmand Rasmussen (Gylling),

5) til medlemmer af en kommission til forbedring af ferieordningen:

Folketingsmand Einer-Jensen,
— Harald Nielsen,
— Carsten Raft og
— Skytte.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Arbejdsministeren (Marius Sørensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder.

I 1934 indledtes lovgivningen om tilskud til kommunerne fra den fælleskommunale udligningsfond — dog blev tilskuddet de første år ydet i form af mellemkommunal refusion — til igangsættelse af mindre, kommunale arbejder med det formål at skaffe de i kommunerne bosatte arbejdsledige beskæftigelse i stedet for offentlig hjælp. Denne lovgivning blev afbrudt ved udløbet af den hidtil gældende lov den 31. marts 1946.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, fremsatte den daværende arbejds- og socialminister i 1946 forslag til en permanent lovgivning. Forslaget kom til behandling i dette høje ting den 21. marts 1946, hvorom jeg tillader mig at henvise til landstingets forhandlinger 1945—46, sp. 662 ff. Efter at forslaget var henvist til behandling i udvalget, bortfaldt det ved rigsdagssamlingens ophør, da der ikke i udvalget kunne opnås enighed om arbejdstidens længde.

Når jeg har besluttet at stille forslag om genindførelse af denne lovgivning, skyldes det bl. a., at den, som det vil ses af bemærkningerne til lovforslaget, gennem årene har været anvendt i et ikke ubetydeligt om-

fang. Selvom anvendelsen af loven ikke i de sidste år var så stor som tidligere, vil jeg dog pege på, at loven i flere amter blev anvendt overordentlig meget, og at der af disse amter er rettet henvendelse til ministeriet om at søge denne lovgivning, der i så høj grad egner sig til bekæmpelse af lokalt betonet ledighed, ikke mindst i landkommunerne, genoplivet. Jeg har derfor ment det rigtigt at fremsætte forslag om påny at gennemføre denne lovgivning som et supplement til loven om iværksættelse af offentlige arbejder og beskæftigelse af arbejdsløse, således at der stadig kan være adgang for kommunerne til for deres arbejdsløse at sætte sådanne mindre og simple arbejder i gang, som kun i ringere grad egner sig til gennemførelse efter beskæftigelsesloven. I denne tid, hvor man af al kraft søger at forenkle den offentlige administration, har den her foreslåede lov også sin store berettigelse derved, at den er meget enkel at administrere, idet arbejderne blot skal godkendes af et lokalt organ; hertil kommer, at der ved disse arbejder kan beskæftiges andre personer end ved de i henhold til beskæftigelsesloven godkendte arbejder, hvor det kræves, at de henviste skal være langvarigt ledige.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er den tidligere lov i det hele lagt til grund, og der er kun foreslået ændringer på enkelte punkter, som jeg her skal nævne.

I den gamle lovgivning var refusionsbeløbet fastsat til et bestemt ørebeløb pr. arbejdstime. Da dette viste sig upraktisk, idet man stadig ved ændringer i loven måtte tilpasse dette ørebeløb efter de svingende arbejds lønninger, er det foreslået, at refusionen i stedet fastsættes til 40 pct. af arbejds lønnen, hvilket svarer til den refusion, der hidtil har kunnet ydes kommunerne.

Arbejdstiden var tidligere sat til 36 timer pr. uge for forsørgere og 30 timer for ikke-forsørgere, og i det i 1946 fremsatte lovforslag var arbejdstiden foreslået forhøjet til 42 timer ugentlig for forsørgere og 36 for ikke-forsørgere. I det foreliggende lovforslag har jeg imidlertid ment det rigtigt at foreslå, at arbejdstiden i lighed med den i beskæftigelsesloven fastsatte arbejdstid sættes op til 48 timer ugentlig.

Endelig kan det bemærkes, at man under hensyn til, at denne lovgivning har bestået i 12 år, ikke har foreslået lovens tidsbegrænsning.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.